

Sygn. akt VIII U 137/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. w Gliwicach

sprawy J. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 grudnia 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 137/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. A. ponownego ustalenia wysokości emerytury górniczej na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekraczał 250 %.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przeliczenia emerytury z uwzględnieniem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu wskazał, że nie wie jakie składniki wynagrodzenia zostały uwzględnione w druku Rp-7 za lata 1981-2006. Według niego są uzasadnione wątpliwości co do uwzględnienia w nim „Barbórki”, deputatu węglowego, 13 i 14 pensji, które w latach 80-tych i 90-tych ubiegłego wieku nie podlegały oskładkowaniu na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych. Zdaniem ubezpieczonego należy zauważyć, iż wynagrodzenie wpisane na druku Rp-7 nie zawiera pozycji nieoskładkowanych co z punktu widzenia uzyskiwanego świadczenia jest logiczne. Jednakże wyliczając stosunek wynagrodzenia ubezpieczonego do przeciętnego wynagrodzenia podanego przez GUS porównujemy go do kwoty obliczonej według metodyki statystycznej, a więc obejmującej całość świadczeń wynikających z umowy o pracę wypłacanych lub wydawanych

w naturze pracownikom., w tym nagrody jubileuszowe, odprawy rentowe, emerytalne, świadczenia o charakterze deputatowym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. A. nabył prawo do emerytury górniczej z dniem (...)Ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w okresie od 13 października 1981 roku do 11 października 2006 roku. Zarobki z całego okresu zatrudnienia udowodnił zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionym przez pracodawcę na druku Rp-7 (karta 102-103 a.e.).

Organ rentowy, uwzględniając dane zawarte na druku Rp-7 przedstawionym przez ubezpieczonego, obliczył najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, z 20 najkorzystniejszych lat i wyniósł on 254,07 % (karta 116-118 a.e.). Z kolei najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia obliczony zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych wynosi 246,07 %. Wskaźnik ten został obliczony z lat: 1984-2000, 2002-2003, 2007.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przeprowadzonych dowodów: akt organu rentowego.

Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie (...) S.A. do podania jakie składniki i w jakiej wysokości zostały pominięte w druku Rp-7 za lata 1981-2006 ponieważ informacja ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Stan faktyczny pomiędzy stronami nie był sporny. Nie budziło wątpliwości w sprawie, że w druku Rp-7 nie zostały uwzględnione składniki wynagrodzenia ubezpieczonego, od których nie zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne. Sporne natomiast było czy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia powinien zostać obliczony z ich uwzględnieniem.

Sąd zważył co następuje: odwołanie było niezasadne.

Ustawą z dnia 5 marca 2015 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach.

Ubezpieczony kontynuował zatrudnienie po przyznaniu emerytury,

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją odmówiono prawa do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wyliczenia dokonane przez ZUS dotyczące wwpw świadczenia są prawidłowe. Dokonane zostały zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 110 a, w oparciu o dokumenty dotyczące wysokości wynagrodzenia przedłożone przez ubezpieczonego.

Przechodząc do dalszych zarzutów ubezpieczonego zważyć należy:

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe dla pracownika stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9, tj. przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy oraz przychody z działalności wykonywanej osobiście przez osoby należące do składu rad nadzorczych, niezależnie od sposobu ich powoływania.

W oparciu o przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 21 ustawy zgodnie z którym minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1, oraz wyłączenia z podstawy wymiaru składek niektórych rodzajów przychodów, możliwa jest modyfikacja podstawy wymiaru składek.

Aktualnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z dnia 18 grudnia 1998 roku.

Zgodnie natomiast z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 4 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Ubezpieczony zakwestionował wysokość wynagrodzenia wskazaną w druku Rp-7 wystawionych przez (...) z okresu zatrudnienia w KWK (...). Podniósł, że zaświadczenie nie obejmuje we wszystkich latach nagród rocznych, 13- tej pensji, 14- tej pensji, Barbórki. Podniósł ponadto, że jego zdaniem wymienione składniki wynagrodzenia powinny być uwzględnione przy przeliczeniu emerytury, niezależnie od tego czy były od tych wynagrodzeń odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne.

Ze stanowiskiem ubezpieczonego nie można się zgodzić.

Ustawa emerytalna w sposób ogólny określa zarobki przyjmowane do podstawy wymiaru emerytury i renty. Natomiast szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru zawarte są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r. nr 11, poz. 63 ze zm.).

Natomiast od 1968 roku do 30 czerwca 1985 roku obowiązywało rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 roku w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenie społeczne (Dz.U nr 35 poz 246 z 1972 r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmuje się zarobki objęte obowiązkiem opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Oznacza to zatem, że przyjmuje się te składniki wynagrodzenia (dochodu, przychodu), które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru emerytur i rent obowiązujących w danym okresie, podlegały składce na te ubezpieczenia.

Pomiędzy stronami nie było sporne, że druk Rp-7 wystawiony przez (...) SA w K. nie obejmuje składników wynagrodzenia nie podlegających oskładkowaniu na ubezpieczenia społeczne.

Barbórka czyli 13 - ta pensja, w myśl powołanych wyżej rozporządzeń oskładkowana była w latach 1983-1989, 14 - ta pensja dla pracowników dołowych w latach od 1980 do nadal.

Brak zatem było podstaw do odtwarzania nagród rocznych w okresach w których nie zostały ujęte w druku Rp - 7, albowiem przeliczenie emerytury może zostać dokonane wyłącznie z uwzględnieniem wynagrodzeń, które podlegały składce na ubezpieczenie społeczne.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznając odwołanie za bezzasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

(-) SSO Patrycja Bogacińska Piątek